

LBRIS

We know
books

Diana Candlish



Harta spre trecut

R O M A N



TRITONIC

Tritonic Books

București · 2026

Cuprins

Prolog	/	9
Capitolul 1	/	12
Capitolul 2	/	17
Capitolul 3	/	20
Capitolul 4	/	25
Capitolul 5	/	33
Capitolul 6	/	37
Capitolul 7	/	46
Capitolul 8	/	58
Capitolul 9	/	69
Capitolul 10	/	80
Capitolul 11	/	89
Capitolul 12	/	104
Capitolul 13	/	115
Capitolul 14	/	122
Capitolul 15	/	135
Capitolul 16	/	142
Capitolul 17	/	147
Capitolul 18	/	158
Capitolul 19	/	166
Capitolul 20	/	181
Câte puțin despre această poveste	/	183
<i>Mulțumiri</i>	/	185

Prolog

Broșteni, România- Mai 1998

You gotta get lost if you wanna get found.¹

– Îmi pare rău că nu-ți dau mai mult timp de gândire.
Contractul meu a fost foarte clar.

– Înțeleg. E tot ce poate spune.

Adevărul e că fata nu înțelege deloc. Nimic nu are sens.

Străinul, ce s-a prezentat drept domnul Robinson, se ridică și merge spre fereastră cu pași siguri și calculați. Sunetul blând al picurilor de ploaie umple liniștea ce-i acoperă ca o pătură.

– Sunt sigură că Rut va lua decizia potrivită. Are nevoie doar de puțin timp să-și cântărească opțiunile, se aude vocea aproape șoptită a Emei, protectoarea sa.

– Desigur, spune străinul, dregându-și vocea.

Din doi pași, se află în fața mesei și începe să-și adune lucrurile. O singură foaie de hârtie este lăsată în urmă, așteptând puterea unei decizii să o ridice și să o despartă de masa tare de lemn.

– În caz că ai nevoie de ceva... nu ezita să mă contactezi, murmură el, privind hârtia aproape acuzator.

Apoi, fără o altă privire sau cuvânt rostit, se întoarce militărește și dispare din încăpere. Rut abia are timp să aprobe tăcută, înclinând ușor din cap.

¹ (engl.) (versuri din cântecul „Until I Go” – Kyle Gordon)

Când sunt singure în încăpere, Ema își face curaj să se apropie de Rut.

– Nu trebuie să te grăbești în luarea unei decizii atât de importante, o sfătuiește ea.

– Știu, doar că... e o veste atât de șocantă.

– Te înțeleg, draga mea. Însă deja ai sacrificat atât de mult pentru medicină...

Ema, mentoră, prietenă și persoana cea mai apropiată de rolul de mamă pe care l-a avut Rut vreodată. Este asistenta orfelinatului. Încă de când își poate Rut aminti, aceasta a însoțit-o întotdeauna în cabinet, fiind atrasă de pasiunea și de grija cu care trata orice copil rănit.

Într-un fel, fata simte că îi datorează Emei ceva, că ar trebui să îi urmeze exemplul și să îi calce pe urme. Deși Ema n-a încercat niciodată s-o influențeze, Rut știe cât de mândră fusese când i-a spus că vrea să fie ca ea când va crește mare.

În mod normal, întregul personal al orfelinatului are datoria de a-i trata pe toți copiii la fel. De a-i iubi pe toți în mod egal. Fără discriminare. Însă, încă de la început, între Rut și Ema s-a încheat o legătură specială. Aproape ca de mamă-fică. Ca un fel de adopție invizibilă.

Rut s-a întrebat de multe ori ce a oprit-o pe Ema din a o adopta cu adevărat. Deși nu făcuse conexiunea lor oficială, nu a oprit-o din a o iubi cu aceeași măsură. Sau din a alerga spre brațele ei deschise ori de câte ori avea nevoie de un sfat sau o mângâiere.

Acum însă, Rut se află într-un impas. Ambele știu că decizia îi aparține în totalitate lui Rut. Fără intervenție. Fără restricții.

– Rut... șoptește Ema într-un final, încercând să ascundă un mic oftat. Știi că îmi doresc tot ce e mai bun pe lume pentru tine.

– Știu...

– Și c-aș muri de îngrijorare, dacă alegi să urmezi acest drum.

– Dar Ema... Rut încearcă să o întrerupă din nou, însă femeia o oprește, atingându-i ușor umerii.

– Nu te pot opri. Am încercat mereu să te las să decizi singură, să-ți creezi propria cale. Doar... nu uita ce lași în urmă, te rog.

Ema se întoarce brusc pentru a-și ascunde lacrimile care se strecoară printre pleoape, creând mici izvoare pe obraji palizi. Rut simte melancolia ce pune stăpânire pe încăpere și se apropie de Ema, îmbrățișând-o strâns, în ciuda protestelor ei.

– Ema, mi-ai fost întotdeauna ca o mamă. Nu voi uita asta vreodată, o asigură ea plină de hotărâre.

– Vom vedea asta... șoptește Ema pe neauzite, lăsând o urmă de îndoială să plutească în atmosfera încărcată.

Capitolul 1

Broșteni, România

The game is afoot! – Sherlock Holmes²

Tuturor le place să înceapă cu începutul. Așa e firesc. Chiar și lumea are un început. Însă Rut n-a știut niciodată cum a început ea.

Dintr-o mamă și un tată. I-ar putea spune asta oricine. De fapt, dintr-un bărbat și o femeie. Pentru că ce părinți și-ar lăsa în urmă copilul?

Ani de zile, cei ce s-au îngrijit de ea în orfelinat, i-au spus că probabil au avut un motiv întemeiat. Dar nimeni nu știa care ar fi fost acela. Și încă nu întâlnise pe cineva care să-i fii cunoscut. Misterul misterelor. Sigur, nu era absurdă, știa că nu e singura orfană și că și alți copii au trecut prin aceleași crize existențiale. Dar unii reușesc să treacă peste. Să meargă dincolo de necunoscut și să-și construiască propria viață. Să se reinventeze. La suprafață, își dorea același lucru: să ignore trecutul. Sau să se renască din el ca pasărea Phoenix, o făptură nouă. Dar, în adâncul inimii, chiar își dorea să rezolve misterul.

Acum, citind dovada clară că părinților chiar le-a păsat de ea, masca indiferenței se spulberă complet. Viitorul îi devine neclar. Și trecutul un izvor noroios. Mii de întrebări i se îngrămădesc în minte. Lui Rut îi vine să le așeze

în rând indian și să le spună să aștepte la coadă. Dar cu care ar putea să înceapă?

Până ieri seară, măcar fusese sigură de un lucru: viitorul ei. Întotdeauna își dorise să-i ajute pe cei din jur, așa că ultimii doi ani i-a petrecut studiind medicina. Avea să fie asistentă. Sau chiar doctoriță. Poate chiar în acest orfelinat. Într-o școală. În secția de copii a unui spital. Oriunde se aflau cei mici. Ideea de a părăsi copiii i se părea străină.

Se resemnase cu ideea unui trecut necunoscut. Dar acum? O ușă întunecată i-a fost deschisă și nu există altă cale decât a pași prin ea. Deși niciun cuvânt nu a fost rostit, decizia a fost luată fără a medita asupra consecințelor. Trebuie să-și satisfacă curiozitatea. Să-și hrănească întrebările cu răspunsuri. Să afle cine este, înainte de a deveni cineva. Să ajungă la început, înainte de a continua.

– Hei, Rut. Rut!

– Da, scuze. Ce spuneai?

– Dacă s-ar întoarce pe pământ pentru două minute, mi-ar plăcea să stau la palavre cu colega mea de cameră.

Carmen, o raritate de roșcată crețulie, reușește s-o scoată din transă. Deși diferențele fizice dovedesc că nu există nicio legătură de sânge, cele două s-au considerat dintotdeauna surori. De parcă universul le-ar fi unit printr-un fir invizibil. Ca și gemenii identici, ele au știut dintotdeauna când cealaltă era tristă sau bucurată, chiar și când nu erau împreună.

Din prima zi de grădiniță, când Carmen îi bătea pe toți copiii care o deranjau pe prietena ei firavă, iar Rut își împărțea toate gustările cu ea, ele au fost nedespărțite. Carmen o încuraja întotdeauna să i se alăture într-o boacăna sau alta,

² tr. engl.: „Jocul a început”

în timp ce Rut o ținea trează după ora de stingere cu felurite povești, reale sau nu.

Carmen își dorește să-i fi putut citi gândurile, dar îi permite lui Rut să-și facă puțină ordine în creieraș și să-și aleagă cuvintele. Cuvinte ce par că nu vor să mai apară.

– Sunt aici. Despre ce vorbeam?

– Păi, nu cred că mi-ai spus de ce te-a vizitat domnul acela dubios. Nu-mi amintesc ca cineva să te viziteze pe tine.

– Oh. Ceva legat de părinții mei.

– Și asta ți se pare puțin lucru? Nu te-ai gândit că așa vrea să știi? Doar sunt umbra ta...

Rut doar scutură din umeri și se preface că e ocupată făcând curățenie pe birou.

– Deci? S-au hotărât să-și facă apariția?

– Nici pe departe, răspunde Rut tot gânditoare.

– Rut, haide, spune-mi ce ai aflat. Mor de curiozitate. N-am mai auzit o bârfă de două zile. Știi cum e?

Carmen o amenință cu peria de păr, de parcă această armă ar avea un efect mai bun asupra ei decât asupra părului neîmblânzit. Roșcata poate convinge pe oricine să-și dezvăluie tainele inimii, un talent ce ar fi foarte apreciat de ziarul local. Doar că nu e interesată de această poziție. Și nici nu-i place să dea goarna în sat. Poți fi sigur că dacă îi spui un secret, nu va părăsi niciodată cufărul bine încuiat.

– Am crezut că părul creț nu e menit să fie periat.

– Nu schimba subiectul.

– Off, bine. Deși nici eu nu știu ce să cred. Sau ce să fac cu ce am aflat. Pare că părinții mei nu m-au abandonat, ci doar m-au depozitat aici, ca un lucru prețios ascuns într-un seif. Vorbele domnului Robinson, încheie Rut, dându-și ochii peste cap pentru a arăta cât e de impresionată de această noțiune.

– Hmm...

– Ca să dovedească intențiile lor bune, au deschis un cont bancar în care au depozitat o anumită sumă de bani. Sumă care a continuat să crească de-a lungul anilor și la care nu a avut acces nimeni.

– Asta e o veste bună, nu?

– Mda. Domnul Robinson a spus că, din moment ce voi împlini 18 ani în curând, contul bancar îmi va aparține.

– Sună din ce în ce mai bine! Acum nu mai trebuie să te îngrijorezi cum o să plătești școala și viitoarele facturi.

– Asta nu-nseamnă că și-au plătit datoria. Mi-au lăsat niște bani ca să acopere faptul că n-au fost în stare să-și crească propriul copil.

Din nou, sarcasmul i se poate simți în voce și în privire. Dar de această dată, ceva poate chiar mai puternic pune stăpânire pe ea: durere. Și furie.

– Înțeleg cum te simți, dar tot e ceva. Dacă nu-ți trebuie banii, spune-i noului tău prieten că știi pe cineva care e interesat de mica ta avere. Poți să-i transferi pe numele meu, nu mă supăr, îi face crețulina cu ochiul.

Rut știe că prietena ei doar încearcă s-o facă să se simtă mai bine. Ea n-ar lua niciodată ceva ce nu-i aparține de drept. Deși și-ar da viața una pentru cealaltă. Și Rut nu ar ezita să împartă tot ce are cu sora ei de suflet.

– Okay, ce-mi ascunzi?

– Poftim?

– Te-am pierdut din nou...

– Ah. Mi-au lăsat o scrisoare. Un fel de explicație. Sau instrucțiuni. Nu știu cum s-o iau.

– Misterul se adâncește. Pot să o citesc?

Evident, Carmen e mult mai entuziasmată de toată povestea asta. În ceea ce o privește, istoria părinților ei nu este un mister. Mama și-a dat suflarea atunci când a

apărut ea pe lume. Tatăl, nefiind capabil să aibă grijă de un nou-născut, a lăsat-o pe treptele orfelinatului. Mulți i-ar fi plâns de milă și l-ar fi înțeles, dacă n-ar fi ajuns să fie bețivul satului...

Din această cauză nici nu i se permisesese să vină în vizită. Nu c-ar fi depus el atâta efort. Cu trecerea anilor, Carmen a putut simți cum era privită de la depărtare. Din spatele gardului când era la școală. Ascunzându-se printre blocuri când ea mergea la magazin. De după vreo bancă în parc. Dar n-a îndrăznit niciodată s-o oprească. Să-i vorbească. Dubios. Dar ea a încetat cu mult timp în urmă să încerce să-l înțeleagă.

A fost o vreme când și-ar fi dorit să-și cunoască tatăl. Să-l vadă făcând un efort cât de mic în a se apropia de ea. Apoi, a fost copleșită de furie și rușine. Acum, e mulțumitoare că el se comportă de parcă nu știe cine este. De parcă ar fi atât de ușor să șteargă legătura de sânge dintre ei. Este mai bine așa, continuă să-și spună mereu când e cuprinsă de regrete. Dar oricum, asta e povestea ei. Acum, au în sfârșit șansa să dezgroape puțin din povestea lui Rut.

We know

Capitolul 2

„În timp ce mergeau ei pe poteca ce ducea spre pădure, Hansel începu a face fărâmituri în buzunar și din loc în loc se oprea să le presare pe jos.”

Dragă Rut,

Mai 1995

Sperăm că încă mai porți acest nume...

Știm că nu avem niciun drept să-ți cerem ceva. Din nefericire, nu-ți putem explica de ce nu te-am putut lua cu noi. Dar vrem să știi că a fost cea mai dureroasă decizie din viața noastră. Și nu, nu te-am abandonat. Te-am purtat mereu în inimile noastre, deși a fost mai bine pentru tine ca să rămâi unde ești.

Dacă citești această scrisoare, înseamnă că planul nostru a funcționat. Poți face ce vrei cu banii ce ți i-am lăsat. Nu te putem influența în niciun fel. Însă sperăm ca micile indicii ce le vei găsi (dacă vei alege să parcurgi această cale) să te convingă să îi folosești într-un alt fel și să te aducă înapoi la noi.

La mulți ani, draga noastră Rut!

Cu drag, mama și tata.

– Asta ce mai e? exclamă Carmen într-un final, încruntându-se.

– Pe mine mă întrebi? Singura dată când dau un semn de viață în 18 ani și asta au de spus...

– Hei, măcar ți-au lăsat niște bani. Și nu-ți pot spune ce să faci cu ei. Nu e ca și cum s-ar materializa din nimic, dacă nu-i cheltui așa cum vor ei. Zic și eu ca Mușu din

³ Citat din „Hansel și Gretel”, de Frații Grimm

Mulan: „Arde-i toate scrisorile și dansați în jurul focului strigând: *Aleluia!*”.

– Foarte amuzant, Carmen.

– Ce a spus doamna Ema despre întâmplarea asta?

– Că nu mă poate opri, dacă asta-i ce vreau să fac, oftează Rut, amintindu-și scurta și trista conversație dintre ele.

– Și tu ce vrei? insistă ea.

– Off, nu știu, Carmen. Nu știu!

– Care e treaba cu indiciile astea? Asta e adevărata întrebare. Detectiva din mine vrea să descopere.

Cu fiecare minut ce trece, Carmen e tot mai încântată de peripeție. Rut, pe de altă parte, pare că pălește tot mai mult și se retrage în interiorul ei ca un melc speriat.

– Asta e tot ce știu. Robinson a spus că-mi va oferi mai multe informații odată ce iau o decizie cu privire la bani. Am doar o săptămână la dispoziție.

– Care-i graba?

– Face parte din „contract”. Rut face din degete semnul ghilimelelor, plină de sarcasm.

– Păi și de ce arăți de parcă a murit cineva? Decizia e destul de ușor de luat.

Carmen chiar e prea bine dispusă astăzi.

– Tu ce-ai face în locul meu?

– Credeam că nu mă mai întrebi! Oh, de-aș fi în locul tău! Aș pleca în lumea largă, la propriu! Nu că n-aș putea acum, dar... ei bine, cineva trebuie să aibă grijă de micuța Rut.

Carmen se trezește cu o pernă în față, dar asta n-o deranjează deloc. Misiune îndeplinită, îi spune zâmbetul ce-a cucerit fața lui Rut.

– Bine, bine, visătoareo!

– Dacă ești îngrijorată cu privire la mine... nu mai fi! Știi că eu te-aș părăsi cu prima ocazie.

Rut știe că prietena ei n-ar face așa ceva. Deși a fost o seară când a fost pe-aproape s-o abandoneze. O seară dură roasă despre care nu vorbesc niciodată. Dar amintirea acelei întâmplări continuă să se întoarcă ori de câte ori Carmen e nostalgică. Din fericire, acelea sunt momente foarte rare, roșcata e mai mereu bine-dispusă. Întotdeauna încercând să ascundă un suflet rănit în spatele unui zâmbet...

– Fie! Măine voi trece pe la biroul lui Robinson. Dar doar ca să-ți satisfac ție curiozitatea.

– Poți să folosești ce scuză vrei, dar știm amândouă că nu te-ai putea odihni până nu afli tot ce poți despre părinții tăi.

– Mă cunoști mult prea bine, draga mea.